

1

Van mijn tante leerde ik met opgeheven hoofd door het leven te gaan, zelfs als mensen me nakeken, en mijn oom leerde me voor mezelf op te komen. Zij hebben me moed en dapperheid bijgebracht. Desondanks zag ik ertegen op om eens naar Zeven Wateren, mijn thuis, terug te moeten keren.

Ik was tien jaar toen het ongeluk onze familie trof, nog erg jong om van huis te worden weggestuurd. Mijn ouders hadden kennelijk het volste vertrouwen in tante Liadans gave om dat wat onmogelijk leek voor elkaar te krijgen. Als er al een genezer was die me had kunnen genezen, was zij het wel. Maar mijn handen waren dusdanig verminkt dat er geen kruid tegen gewassen was. Hoewel mijn tante het nooit hardop had uitgesproken, verwachtte ze waarschijnlijk dat ik op Harrowfield zou blijven tot ik had leren leven met mijn verminkingen. Maar de dagen regen zich aaneen tot seizoenen en uiteindelijk verstreken er jaren. Elke keer als mijn oom en tante ook maar de suggestie wekten dat het misschien tijd was om naar Erin terug te keren, verzoon ik weer een goed excuus om op Harrowfield te blijven.

Want hier kenden de mensen me zoals ik was, zoals ik eruitzag, en niet zoals ik eruit had gezien voordat de verminkingen me voor het leven hadden getekend. Ze hadden al gauw begrepen dat ik niet was gediend van medelijden en drukte om niets en lieten me in alle rust begaan. Als mijn onhandigheid me parten speelde, schoten ze me niet meteen te hulp. Ik werd hier door niemand als een idioot behandeld, alsof ik met het verlies van mijn gave handen eveneens mijn gezond verstand had verloren. Ook werd ik niet nage-

keken als ik zonder het litteken op mijn hoofd en gezicht onder een sjaal te bedekken ging wandelen. Maar zodra ik het veilige landgoed van mijn oom verliet, besepte ik onmiddellijk dat ik in de ogen van de buitenwereld een wangestalte was.

Op Zeven Wateren was het leven zonder mij doorgedaan. Ik had er een broertje bij gekregen, mijn zussen waren getrouwd en uitgevlogen en hadden inmiddels zelf kinderen. Vreugdevolle en tragische gebeurtenissen wisselden elkaar af en ik vernam dit alles pas vele maanden later uit de enkele brieven die ons in Brittannië bereikten. Zelf kon ik niet terugschrijven, ik liet het over aan de klerk van Harrowfield, die de liefdevolle woorden aan mijn familie opschreef.

Als ik zonder commotie het huis van mijn jeugd binnen had kunnen glippen, had ik dat allang gedaan. Nadat tante Liadan me gedurende twee jaar onder haar hoede had genomen, had ze me zonder omhaal verteld hoe de situatie ervoor stond. Mijn handen waren zo goed als genezen, beter zouden ze nooit worden, en ik was voor de rest van mijn leven aangewezen op de hulp van anderen. Nooit zou ik zelf een mes of lepel kunnen vasthouden, het spinnenwiel bedienen was uitgesloten, evenals naai- of borduurwerk. Al die eenvoudige handelingen zoals mijn haren borstelen, een jurk dichtknopen, maar ook een baby aankleden of een kinderhandje vasthouden, waren voor mij niet weggelegd. En hoewel mijn tante precies had gezegd waar het op stond, klonken haar eerlijke woorden vriendelijk en had ze me niet met halve waarheden gekwetst om de werkelijkheid mooier te maken dan die was. Daarna had ze me omhelsd, en stond ik mezelf toe in haar armen te huilen. Ik was pas twaalf jaar, maar toen ik mijn tranen had weggeveegd beloofde ik mezelf plechtig nooit meer een traan te laten.

De volgende ochtend besloot ik te inventariseren welke dingen niet voor mij waren weggelegd en welke mogelijkheden er overbleven. Om te beginnen somde ik alles op wat ik uit mijn hoofd moest zetten: het huwelijk, kinderen, handnijverheid, het runnen van een huishouden – of dit nu het huishouden van een stamhoofd zoals mijn vader betrof of een eenvoudiger huishouden deed er niet toe. Het was een bijna eindeloze opsomming geworden van dingen die ik niet kon.

Vervolgens bedacht ik wat er allemaal wel mogelijk was in de toe-

komst. Dit viel me echter zwaar en ik wenste als nooit tevoren een gewoon meisje te zijn. Helaas was mijn zus Sibeal degene met een spirituele roeping. Als iets geschikt was voor iemand zoals ik, leek het me een plek in het christelijke nonnenklooster St. Margaret, dat te voet ongeveer een ochtend van Harrowfield vandaan was. Even had ik deze mogelijkheid overwogen en het idee van een toevluchtsoord, waar mensen me niet nakeken of aanstaarden met een blik vol medelijden en afschuw, stond me wel aan. Ik kende die blik maar al te goed van vreemden die mijn pad kruisten, en ik zag dezelfde blik in de ogen van de gasten die mijn oom ontving, hoewel ze hun best deden hun afschuw te verbergen. Ik verlangde naar de rust van een klooster. Maar hoeveel moeite ik ook zou doen, ik was ervan overtuigd dat ik geen greintje contemplatie in mezelf kon ontdekken, noch de wens om mijn dagen in gebed door te brengen of een god te dienen in wie ik van huis uit niet geloofde. Bovendien werkten de nonnen van St. Margaret van de vroege ochtend tot de late avond. Ze hadden het druk met tui-nieren, koken of een van de vele andere taken die gedaan werden om het klooster te runnen. Van welk nut zou ik de nonnen daarbij kunnen zijn?

Ik kon wel lezen. Gelukkig hadden mijn zussen en ik ouders die het belangrijk vonden dat hun dochters konden lezen. Toen ik op Harrowfield kwam, had de klerk van oom Bran me hierin verder onderwezen. Maar ik zou nooit kunnen schrijven. Wel had ik een mooie stem en ik kon goed zingen, toch was ik als meisje te verlegen om voor een publiek op te treden. Verder wist ik veel van geneeskrachtige kruiden en planten, omdat ik tante Liadan vaak in de tuin of de destilleerkamer aan het werk had gezien en had toegekeken hoe ze de wonden van deze of gene verzorgde. Maar mijn kennis was theoretisch en ik kon haar niet in de praktijk toepassen. Liadans handen waren bedreven en sterk, geschikt om kruiden te hakken en fijn te malen of kompressen aan te brengen en beschadigde huid met precisie weg te snijden. Mijn handen daarentegen leken op de klauwen van een dood beest en waren zo stijf dat ik mijn vingers niet kon bewegen.

Nadat ik alle mogelijkheden had afgewogen was de conclusie niet erg bemoedigend. Het viel niet mee om een leven voor me te zien waarin ik niemand tot last was. Mijn vader was stamhoofd van Zeven Wateren, heerser over een groot grondgebied met een aan-

tal machtige en onberekenbare buren, met wie hij het nodige had te stellen. Ons familielandgoed lag op een strategisch punt, tussen het grondgebied van beide rivaliserende takken van de Uí Néill, en Bran, mijn oom en pleegvader, had de gewoonte om dit soort strategische zaken met mij te bespreken. Omdat ik mijn handen niet kon gebruiken om te spinnen, te weven en te naaien, of voor het werk in de keuken, zorgde ik ervoor dat ik in plaats daarvan mijn hersenen voortdurend liet werken.

Kortom, op twaalfjarige leeftijd had ik al ingezien dat mijn terugkeer naar huis voor mijn ouders vooral een last zou zijn. En niets had me nadien van gedachten doen veranderen. Moeder zou het huishouden net zo vlot runnen als ze altijd al had gedaan. Een dochter die alleen advies kon geven maar niet in staat was zich in de praktijk nuttig te maken, was nauwelijks een aanwinst voor het huishouden. Bovendien kon Vader me niet aan een machtig stamhoofd uithuwelijken om een bondgenoot rijker te zijn. Wie zat er op Zeven Wateren op mij te wachten? Ik zou niet eens aan de familietafel kunnen zitten om de maaltijd te nuttigen in het bijzijn van de gasten. Ik was alleen maar een extra last, een sta-in-de-weg.

Dit had ik al geweten vanaf het moment dat ik hoorde dat mijn handen nooit meer zouden genezen. Maar als het om mijn terugkeer naar huis ging, was het eerder een handig excuus dan een gegrond argument. Want eerlijk gezegd was ik bang om terug te gaan naar Zeven Wateren. Achter de façade van de dappere Maeve, de jonge vrouw van wie haar oom en tante beweerden dat ze de moed van een krijger bezat, ging een andere Maeve schuil: die van het doodsbanige meisje dat ze was geweest. Ik was tien jaar toen de brand in een bijgebouw van Zeven Wateren uitbrak en ik naar binnen strompelde, de met rook vervulde duisternis tegemoet. Kwispel was nog in het gebouw; ik kon hem angstig horen janken, hopen op mijn komst, zodat ik hem kon redden. Verblind door de rook struikelde ik, maar ik greep de ijzeren deurgrendel, die gloeiend heet aanvoelde, en behoedde mezelf voor een val. Toen werd alles om me heen zwart. Later vertelden ze me dat Vader mijn leven had gered. Hij had de hoog oplaaiende vlammen getrotseerd om me naar buiten te dragen. Eenmaal bij bewustzijn had ik ontdekt dat mijn handpalmen waren verbrand en bedekt waren met gemene blaren. Ook mijn gezicht was deels aangetast. Mijn lieve

hond was omgekomen in de brand. Thuis in Erin wachtten me voornamelijk de demonen die de brand had opgeroepen en die me nog steeds in nachtmerries achtervolgden.

‘Kan ik je even spreken, Maeve?’

Oom Bran was naast me komen staan bij de wal van gestapelde stenen die het paardenveld omringde. Op het terrein was Emrys bezig Fluks te laten wennen aan een halster en teugel, terwijl Garalt, de stalmeester, hem vanaf de andere kant van het terrein aandachtig gadesloeg. Emrys rende en het jonge paard liep in draf met hem mee. Samen waren ze het toonbeeld van kracht en gratie, bewegend als wolken in de wind of zomerse golven die over het strand af- en aan rollen. Fluks’ lichte vacht glansde in de zon en zijn voeten dansten sierlijk. Garalt en de stalknechten aan wie Fluks was toevertrouwd, waren heel trots dat we op Harrowfield zo’n bijzonder paard hadden gefokt. Ook ik was trots, want ik was degene die zijn moeder tijdens de zware bevalling had gerustgesteld en gesteund en ik was tevens degene die ze telkens vroegen om dit onstuimige jonge dier te kalmeren en op zijn gemak te stellen op zijn weg naar volwassenheid. Want Fluks had het temperament van zijn moeder en was vurig en trots, waardoor hij moeilijk was af te richten. Soms leek het alsof hij nog liever doodging dan zich te onderwerpen aan het gezag van zijn baas, hoe vriendelijk die ook was. Vandaar dat ik erbij was nu Garalt en Emrys Fluks wilden overtuigen van het feit dat het halster geen vijand was die hij uit alle macht moest bevechten.

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik met een lach, terwijl ik me afvroeg waarom Bran zo ernstig klonk. Mijn oom en ik gingen als vrienden met elkaar om en we hielden niet van formaliteiten.

Hij had geen haast om me te vertellen waarom hij me wilde spreken, maar bleef zwijgend naast me staan om te zien hoe Fluks Emrys’ gezag op de proef stelde door nu eens onderdanig mee te werken, dan weer koppig tegen te stribbelen. We hadden nog een lange weg te gaan met het onstuimige beestje. Niet dat hij later als rijpaard zou dienen, want hij was te waardevol als dekhengst. Maar hij moest wel aan mensen wennen en zich leren onderwerpen, zodat hij aan het halster en de teugel mee kon lopen. Dit was onder andere nodig om te controleren of hij verwondingen had of om hem kruidendrankjes te geven voor een goede gezondheid. Garalt

en ik hadden al besproken welke merrie hij als eerste zou dekken zodra hij volwassen was, en hoe groot de kans was dat hieruit een veulen van zijn kwaliteit zou worden geboren.

‘Ik moet hem wegsturen,’ zei Bran na een poosje. ‘Eerst naar Zeven Wateren en daarvandaan naar Tirconnell. Op verzoek van je vader. Een schenking aan een van de stamhoofden van de Uí Néill. Deels bedoeld als genoegdoening voor iets wat afgelopen voorjaar op zijn grondgebied is gebeurd. Ze noemen het de Verdwijning. En hij,’ vervolgde mijn oom met een hoofdknik naar het jonge paard, ‘is het soort geschenk dat de meest norse man gunstig moet stemmen.’

Plotseling had ik het gevoel dat ik van enorme hoogte naar beneden viel en ik kon niets uitbrengen. Brans honden kwispelden tegen mijn rok en duwden hun snoet tegen mijn handen om aandacht te vragen, maar ik kon me er nu niet toe zetten ze aan te halen. Bang dat de tranen zo over mijn wangen zouden rollen, schraapte ik mijn keel. ‘Heb je dit al aan Garalt verteld?’ vroeg ik met zachte stem.

‘Nog niet. Als hij en Emrys klaar zijn, vertel ik ze het nieuws. Dit besluit zal veel mensen van streek brengen. Maar het is een weloverwogen besluit, Maeve. Al een tijd geleden ontving ik de boodschap van je vader en terwijl ik over zijn verzoek nadacht, ontving ik uit persoonlijke bronnen meer informatie op grond waarvan ik de knoop heb doorgesneden. Ik moet Fluks wegsturen.’

‘Wanneer?’ Ik keek naar de mannen op het veld. Garalts verweerde gezicht was in opperste concentratie terwijl hij de hengst voortdurend in het oog hield. Ik wist niet of ik er wel bij wilde zijn als Bran hem zou vertellen dat zijn grote trots en bron van vreugde overzee werd gestuurd. Hij kreeg zo ver weg van hier een nieuw thuis, dat we waarschijnlijk nooit meer zouden vernemen of Fluks voor nageslacht had gezorgd, laat staan of dit net zulke vurige en vliegensvlugge paarden waren als hijzelf.

‘Nog voor de herfststormen.’ Bran keek van Fluks naar mij en ik verwachtte spijtbetuigingen en sussende woorden, omdat ik dat in zijn grijze ogen bespeurde. Maar hij zei iets anders: ‘Er is nog iets wat ik met je wil bespreken.’

‘O?’ Bran verraste me met deze opmerking. Zou hij van plan zijn me te vragen of ik het slechte nieuws aan Garalt wilde overbrengen?

‘Zelfs voor een mak en evenwichtig paard is de deining van een schip op de golven een vreselijke ervaring. Ik heb geen deskundige nodig om te weten welk risico ik neem door een bijzonder paard als Fluks overzee naar Erin te sturen. Hij zal meer verzorging nodig hebben dan een of twee stalknechten hem kunnen bieden, zelfs als ze zo goed zijn als Emrys. Liadan heeft me laten weten dat de wond aan Garalts voet niet op tijd is genezen om het paard te begeleiden tijdens de reis. Mag ik jou vragen in zijn plaats te gaan?’ Ik was sprakeloos. Dit had ik niet verwacht.

‘Tot Zeven Wateren, dat spreekt. Je persoonlijke bediende zal je vergezellen. Je vader zal ervoor zorgen dat Fluks veilig op Tirconnell aankomt.’ Toen ik niet meteen antwoordde – ik kon het allemaal nog niet bevatten – voegde mijn oom eraan toe: ‘Ik vraag veel van je, dat besef ik. Je hebt je eigen redenen om niet terug te keren en die begrijp ik goed. Maar dit verzoek betekent niet dat je weer bij je ouders op Zeven Wateren moet gaan wonen. Ik vraag je niet zomaar om mee te gaan. Het betreft een zware taak die ik alleen aan jou toevertrouw; niet zozeer in mijn belang als wel in het belang van je vader. Hij verkeert in een lastige positie en Fluks wegschenken zal hem een belangrijk voordeel opleveren. Ik weet dat je aan het beestje gehecht bent. Juist daarom is het goed dat je meegaat, zodat Fluks de reis overleeft zonder zichzelf al te veel schade toe te brengen.’

Emrys had het paard tot stilstand gebracht en Garalt kwam wat mank op hem toegelopen om naast Fluks stil te houden en een hand op de hals van het dier te leggen. Nu Fluks stilstond, zag ik dat hij trilde. De mannen moesten hem zo naar de stal brengen om hem te borstelen en droog te wrijven en ik verwachtte dat Bran ze daarna op de hoogte zou brengen van het nieuws. Misschien kon ik mijn oom beter de waarheid vertellen: dat de gedachte aan de terugkeer naar huis het doodsbanige meisje in mij wakker maakte. Wat zou er gebeuren als ik weigerde? Dan kon Garalt er niet zeker van zijn dat Fluks de overtocht goed zou doorstaan. Hij wist net als ik wat er kon gebeuren als een nerveus paard dat uit zijn vertrouwde omgeving is weggerukt aan boord gaat van een schip, om vervolgens overgeleverd te worden aan de eindeloze, grillige zee.

‘Ik heb een paar vragen,’ liet ik Bran weten. Wat voor vreselijks was er gebeurd dat zelfs een machtig Iers stamhoofd als mijn va-

der niet zelf voor genoegdoening kon zorgen? En wat hield in godsnaam de Verdwijning in? ‘Maar je moet het Garalt eerst vertellen. Ik kan niet doen alsof er niets aan de hand is. Kunnen we het er later over hebben?’

‘Natuurlijk. Dus je neemt het in overweging?’

Door de donkere wolken van twijfel en onzekerheid heen die me somber stemden merkte ik zijn beleefdheid op om wat hij van me had gevraagd als verzoek te beschouwen, niet als bevel. Bran en Liadan waren mijn pleegouders en hadden zeggenschap over mij. Bran had me kunnen dwingen om naar huis terug te keren. In plaats daarvan had hij respect getoond voor mijn eigen mening, wat ik waardeerde, hoezeer ik ook terugschrok voor de taak die hij voor mij had bestemd.

‘Ik zal het overwegen, oom. Je moet Garalt laten weten dat je mij hebt gevraagd om Fluks te verzorgen tijdens de reis; dat verzacht de klap een beetje.’ Ik ademde diep in. ‘Ik wil er wel bij zijn als je het hem vertelt,’ hoorde ik mezelf zeggen.

Mijn pleegvader bood me zijn getatoeëerde arm aan en ik aanvaardde die dankbaar. ‘Dank je, Maeve,’ zei hij. ‘Je bezit de gave om je vastberaden kalmte niet alleen op dieren maar ook op mensen over te brengen. Kom, dan gaan we ze het nieuws vertellen.’

Na de maaltijd zat ik met mijn oom en tante in een klein privé-vertrek en Bran gaf me de brief van Vader. Ik begon te lezen, maar veel dingen had mijn oom al met me besproken. Mijn vader had zijn woorden zorgvuldig gekozen, omdat persoonlijke brieven vaak genoeg in verkeerde handen vielen, zelfs als ze door de betrouwbaarste boodschappers werden overgebracht. In tijden van onrust zou dit kunnen leiden tot het verlies van bondgenoten en het verbreken van verdragen.

Een deel van de brief luidde als volgt:

De laatste tijd is er een sterke toename van zaken waarover wij je al eerder hebben geïnformeerd: onverklaarbare uitbarstingen van geweld tegen mensen en eigendommen, opstootjes van boze mensen, samenscholing en vreemde geruchten die de ronde doen. We worden al door dit soort narigheid geplaagd ruim voor de tijd van Finbars ongeluk; zo moeilijk is het niet om naar de bron hiervan te gissen. Je begrijpt net

als ik dat een mogelijke oplossing voor dit probleem in de terugkeer van een bepaald familielid is gelegen. Dit brengt echter een groot risico met zich mee en het lijkt haast onmenselijk om zoiets van iemand te vragen. Ik verzoek je dan ook om eerlijk advies in dezen.

Van alle kanten komen beschuldigingen over bovengenoemde gebeurtenissen en vele treffen mij en mijn dierbaren. In het verleden was het meestal wel mogelijk om tot overeenstemming te komen met de benadeelde partij, soms middels genoegdoening in goederen of zilver.

Maar nu is er iets gebeurd waarbij al deze gebeurtenissen in het niet vallen en dat is een zeer verontrustende ontwikkeling. De benadeelde partij is Cruinn van Tirconnell. Als hij kan aantonen dat ik schuldig ben – en alles wijst in die richting – zal deze kwestie aan de Hoge Koning worden voorgelegd. Daarom ben ik in overleg met mijn druïden om mijn strategie opnieuw te bepalen.

Misschien is je al via andere bronnen ter ore gekomen wat er is gebeurd. Ik geef een korte samenvatting: een groep van Cruinns krijgers trok onder leiding van zijn twee zonen naar het zuiden over het pad dat langs de grens van het woud van Zeven Wateren leidt. We weten dat ze onze noordwestelijke wachtpost ongeveer twee uur na zonsopkomst passeerden en dat ze met zestien mannen waren, allen zwaarbewapend. Dit verslag van mijn wachters kwam overeen met wat ik later van Cruinn hoorde. De krijgers waren op weg om het stamhoofd van de zuidelijke Uí Néill te bezoeken, wiens dochter verloofd is met Cruinns oudste zoon. Volgens mijn wachters waren ze in opperbeste stemming.

Wat er toen is gebeurd, weet niemand. De zestien krijgers hebben hun bestemming nooit bereikt. Ze zijn niet langs onze zuidwestelijke wachtpost gekomen en ook niet langs de wachtpost van Illann aan onze grens in het zuiden. Noch zijn ze naar huis teruggekeerd. Er werden boodschappers rondgestuurd en er werd een zoekexpeditie op touw gezet. Toen ik eenmaal op de hoogte was van de verdwijning, stuurde ik mijn eigen speurders erop uit, aangezien onbekenden snel de weg kwijtraken in het woud van Zeven Wateren. Maar ook zij vonden niemand, geen spoor, niets. Het is alsof de zestien mannen naar een andere wereld zijn verdwenen.

Lange tijd daarna, toen alle mogelijkheden reeds overdacht waren en Cruinns beschuldigingen persoonlijk van aard werden, doken de verdwenen mannen plotseling op. Een van hen werd in elkaar gezakt in een holle boom gevonden met zijn knieën tegen zijn borst gedrukt en zijn armen over zijn hoofd, alsof hij zich tegen een aanval had verdedigd. Hij was morsdood. Een varkenshoeder uit de buurt, die zijn varkens liet weiden, ontdekte een andere krijger op de grond onder een bijennest. Zijn lichaam was rood en gezwollen door de bijensteken en zijn gezicht was besmeurd met honing. Zijn levenloze lichaam was nog warm; hij had na de verdwijning nog twee maanwenden geleefd. Een derde man werd met een gebroken nek onder aan een klif aangetroffen. De rijkleding die hij had gedragen was spoorloos verdwenen. In plaats daarvan was hij gekleed in een vreemd gewaad van veren.

Na verloop van tijd werden er uiteindelijk twaalf mannen in het woud van Zeven Wateren gevonden. Ieder op een andere plek en op een andere wijze om het leven gebracht. Ze waren allemaal nog niet zo lang dood. Het was duidelijk dat iemand een smerig spelletje speelde. Cruinn was buiten zichzelf van woede. Dit had zich allemaal op mijn grondgebied afgespeeld, onder mijn toezicht, en zijn zonen werden nog altijd vermist.

De laatste vier krijgers zijn nog niet gevonden. Misschien heeft onze vijand genoeg van zijn spelletje. Hoe dan ook, hij heeft iets duidelijk gemaakt. En zodoende heeft hij mijn noordelijke en zuidelijke bondgenoten op rigoureuze wijze van mij weggejaagd, want het stamhoofd wiens dochter verloofd is met de oudste zoon van Cruinn, keert zich net zo hard tegen mij als Cruinn zelf. De ramp heeft zich als een lopend vuurtje in de regio verspreid en de mensen spreken nu over de Verdwijning.

Beste zwager, ik stel je raad over deze kwestie zeer op prijs, evenals de raad van mijn zus. Vanzelfsprekend zal ik Cruinn een schadevergoeding bieden. Hoewel ik niet schuldig ben aan de moorden, zijn de lichamen op mijn grondgebied gevonden en draag ik verantwoordelijkheid hiervoor. Maar wat kan het verlies van een zoon goedmaken? Van twee zonen? Ik begrijp Cruinns leed beter dan hij ooit zal beseffen. Ik zal geschenken geven. Misschien een mooie hengst, hoewel ik betwijfel of Cruinn genoeg zal nemen met een van mijn paarden, aangezien hij zelf een gepassioneerd paardenfokker is en de beste paarden in Tirconnell bezit. Dat is